

Een paar maanden geleden plaatsten we in de wijkkrant een artikel van Soesja Citroen over de Stolpersteine, een initiatief om joodse medeburgers te herdenken die in de Tweede Wereldoorlog door de Duitsers zijn vermoord. Dat initiatief houdt in dat in de stoep voor een huis waaruit joodse bewoners toen zijn weggevoerd een steen met hun naamplaatje wordt ingemetseld. Eind augustus werden ook in onze wijk in dat kader enige Stolpersteine geplaatst. Daarbij ontstonden in meerdere opzichten gedenkwaardige momenten. Ik verhaal hier over een ervan. Op de Piersonweg nummer 4 woonde in 1940 de familie van Blokland, een jong en groot gezin. De oudste, een meisje, was 14 en de jongste moest nog geboren worden. Voor de oorlog was het echtpaar Engländer met hun zoon uit Duitsland gevlucht en in Den Haag komen wonen. Hun dochter woonde daar toen al vele jaren. Deze families kenden elkaar. Toen de Duitsers in 1940 alle buitenlandse joden uit Den Haag verdreven kwam dit echtpaar naar de Piersonweg 4 waar ze de benedenverdieping gingen huren. Daar hebben ze gewoond tot 7 oktober 1942. Toen werden ze door de Duitsers uit hun huis weggevoerd. Een paar weken later zijn beiden in Auschwitz omgekomen.

Het bijzondere van de bijeenkomst eind augustus was dat alle kinderen Van Blokland die er bij konden zijn ook aanwezig waren. De oudsten wisten nog precies wat er in 1942 en daarvoor gebeurd was en de oudste dochter vertelde over haar herinneringen tot en met 7 oktober. Hier volgt een citaat:

“Het werd begin oktober 1942. De ene na de andere Joodse familie werd weggehaald. Ik geloof dat het de avond van de 6^e oktober was dat mevrouw Engländer naar boven kwam met haar mooie nerts bontjas en een enveloppe met geld. Ik lag toen al in bed. Het moet erg laat zijn geweest. Ze vroeg aan mijn moeder of ze de enveloppen in de mouw van haar jas wilde naaien. Hoeveel geld erin zat heb ik nooit geweten. Ik denk dat mijn moeder dat ook niet wist. Ze heeft het meteen gedaan. De volgende morgen om half tien stopt er een zwarte auto voor de deur. Er stapte een politieagent uit en nog twee mannen van de Joodse Raad. Mijn moeder en ik stormden naar beneden. Ze werden opgehaald voor de Arbeitseinsatz. Twee oude, zieke, zwakke mensjes. Zo klein en bang. Hun koffertjes stonden klaar. Toen mevrouw Engländer haar jas wilde aantrekken, kon ze niet in haar mouw komen. Mijn moeder had per ongeluk de voering er gedraaid ingenaaid. De voering moest ter plekke worden losgemaakt en met veiligheidsspelden weer vastgezet. Ze zullen hun geld wel dezelfde dag kwijtgeraakt zijn. De politie zocht naar hun zoon, die er niet was. .... De Engländers, zoals wij ze noemden, zijn op 7 oktober 1942 uit huis gehaald en hardhandig in een zwarte Citroën geduwd. Huilend. ”

Ik vond het een indrukwekkende bijeenkomst. Moeder van Blokland heeft tot het begin van de negentiger jaren in dit huis gewoond.

